

РЕШЕНИЕ

№ 9464

гр. София, 21.06.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 07.06.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Зорница Дойчинова

ЧЛЕНОВЕ: Диляна Николова

Геновева Йончева

при участието на секретаря Светла Гечева и при участието на прокурора Христина Христова, като разгледа дело номер **4222** по описа за **2024** година докладвано от съдия Зорница Дойчинова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административно - процесуалния кодекс /АПК /:

Образувано е по касационна жалба на Главна дирекция Изпълнение на наказанията към Министерство на правосъдието, срещу решение № 971/14.02.2024 г. по адм.д. № 2394/2022 г. на АССГ, I отделение, 12-ти състав, с което служебно е допълнено решение № 225/12.01.2023 г., постановено по същото дело, като ГДИН [населено място] е осъдена да заплати на М. И. И., ЕГН [ЕГН] законната лихва върху размера на присъденото обезщетение, а именно върху сумата от 21150 лв., считано от датата на завеждане на иска - 14.03.2022 г., до датата на окончателното изплащане на обезщетението.

Касационната жалба съдържа оплаквания за неправилност и необоснованост на решението.

В представена молба от юрк. Д., моли да се отмени оспореното решение, или алтернативно да се намали присъдената сума. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

В съдебно заседание не се представлява.

Ответникът - М. И., чрез адв. В. С., в писмена молба по делото изразява становище за неоснователност на жалбата. Счита решението за правилно и законосъобразно.

В съдебно заседание не се явява и не се представлява.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за основателност на касационната жалба.

Административна съд С.-град, IX-ти касационен състав след като прецени допустимостта на жалбата и обсъди направените в нея възражения, събраните по делото доказателства и извърши проверка на обжалваното решение постановено по реда на чл. 176, ал. 1 от АПК, приема за установено от фактическа страна следното: В АССГ е подадена искова молба, с вх. № 9468/14.03.2022 г., от М. И. И. с ЕГН [ЕГН], чрез адв. В. С., против Главна дирекция Изпълнение на наказанията, с цена на иска 70 000 лв., и за периода от 16.10.2016 г. до 24.08.2020 г., през който период, ищецът изтърпявал наказание в Затвора Белене, като е поискал от съда да осъди ответникът да заплати на ищеца посочената сума, ведно със законната лихва от датата на завеждане на иска в съда до крайното му изплащане.

Със съдебно решение № 225 от 12.01.2023 г., постановено по адм.д. № 2394/2022 г. по описа на АССГ, I отделение, 12-ти състав исковата претенция за присъждане на обезщетение в размер на 70 000 лева за претърпени от М. И. И. неимуществени вреди за периода 16.10.2016 г. - 24.08.2020 г. е уважена частично. С постановеното съдебно решение, ГДИН е осъдена да заплати на М. И. И. сумата от 21 150 лв., а исковата претенция е отхвърлена за разликата до предявения размер от 70 000 лв., като неоснователна.

В срока за обжалване на постановеното по делото решение, са постъпили касационна жалба от ГДИН – [населено място] и касационна жалба от М. И. И., срещу Решение № 225 от 12.01.2023 г., постановено по същото дело.

С окончателно решение № 3884 от 12.06.2023 г., постановено по адм.д. № 2969/2023 г. на АССГ, XII касационен състав, съдът в оставил в сила решение № 225/12.01.2023 г., постановено по адм.д. № 2394/2022 г. по описа на Административен съд София град, I отделение, 12-ти състав.

С молба от 19.06.2023 г. по адм.д. № 2394/2022 г. от адв. С., процесуален представител на ищеца М. И. И., е поискано издаване на изпълнителен лист в негова полза.

С разпореждане № 5318/21.06.2023 г. по адм.д. № 2394/2022 г., съдът е уважил искането на М. И. И., ЕГН [ЕГН], чрез адв. С., за издаване на изпълнителен лист в негова полза, съгласно диспозитива на Решение № 225/12.01.2023 г. по адм.д. № 2394/2022 г. на АССГ, влязло в сила на 12.06.2023 г.

С молба адм.д. № 2394/2022 г. от 15.01.2024 г., адв. С., упълномощен от ищеца И. е поискал съдът служебно да се произнесе с допълнително решение по искането за присъждане на законна лихва върху размера на обезщетението от датата на постъпване на исковата молба в съда.

Препис от молбата е изпратена на ГДИН, като на 13.02.2024 г., чрез юрк. Д. е постъпило становище, че искането е следвало да бъде направено с исковата молба или в хода на устните състезания, или с иск за допълване на решението, като е поискано от съда да отхвърли искането.

Съобразявайки така описаната и възприета фактическа обстановка, АССГ е постановил обжалваното решение № 971/14.02.2024 г. по адм.д. № 2394/2022 г. на АССГ, I отделение, 12-ти състав, с което служебно е допълнено решение № 225/12.01.2023 г., постановено по същото дело, като ГДИН [населено място] е осъдена да заплати на М. И. И., ЕГН [ЕГН] законната лихва върху размера на присъденото

обезщетение, а именно върху сумата от 21 150 лв., считано от датата на завеждане на иска - 14.03.2022 г., до датата на окончателното изплащане на обезщетението. В мотивите на съдебното решение е посочено, че видно от страница първа на исковата молба, първоначално е претендиран размер на обезщетението 70 000 лв. "ведно със законните лихви от датата на завеждане на иска в съда до крайното изплащане". Исковата молба е поддържана изцяло в хода на съдебното производство и в ход по същество от ищеца лично и чрез адв. С.. Следователно, искането за законна лихва върху обезщетението е предявено своевременно.

Посочено е също така, че законната лихва е акцесорно вземане и предвид уваженият частично иск за обезщетение, законната лихва се следва върху размера на обезщетението от деня на преустановяване на фактическите действия, съставляващи основание за вредите - така т. 4 от Тълкувателно решение № 3/22.04.2004 г. на ОСГК на Върховния касационен съд. В случая доколкото се претендират вреди от престоя на ищеца в Затвора Белене за периода 16.10.2016 г. до 24.08.2020 г., от който същият е преместен към датата на исковата претенция, а исковата молба е предявена на дата 14.03.2022 г., то искането за законна лихва върху размера на присъденото обезщетение следва да бъде уважено.

В заключение е посочено, че доколкото искането за допълване на съдебното решение е за размера на законната лихва върху присъденото обезщетение, съдът следва да постанови изричен диспозитив: "ОСЪЖДА Главна дирекция „Изпълнение на наказанията" [населено място] да заплати на М. И. И., ЕГН [ЕГН], законната лихва върху размера на присъденото обезщетение - сумата от 21 150 (двадесет и една хиляди сто и петдесет) лева, считано от датата на завеждане на иска - 14.03.2022г., до датата на окончателното изплащане на обезщетението. "..

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства.

При така установените факти, настоящия съдебен състав на АССГ, достигна до следните правни изводи:

Предмет на разглеждане е решение № 971/14.02.2024 г. по адм.д. № 2394/2022 г. на АССГ, I отделение, 12-ти състав, с което служебно е допълнено решение № 225/12.01.2023 г., постановено по същото дело, като ГДИН [населено място] е осъдена да заплати на М. И. И., ЕГН [ЕГН] законната лихва върху размера на присъденото обезщетение, а именно върху сумата от 21150 лв., считано от датата на завеждане на иска - 14.03.2022 г., до датата на окончателното изплащане на обезщетението.

Касационната жалба е допустима, като подадена срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, от надлежна страна и при спазване на преклузивния срок.

Съдът намира подадената жалба за неоснователна, а решението на СРС за правилно.

Като извърши служебно проверка въз основа на фактите, установени от районния съд, настоящият състав намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази, че това решение е постановено по реда на чл. 176, ал. 1 от АПК, като произнасянето е извършено служебно от компетентен съд в рамките на правомощията му, за постановяване на допълнително решение.

Съобразно нормата на чл. 176, ал. 1 от АПК, когато не се е произнесъл по цялото оспорване, съдът по свой почин или по искане на страна по делото, предявено в едномесечен срок, постановява допълнително решение. В съответствие с разпоредбата на чл. 176, ал. 2 от АПК, съдът съобщава на насрещната страна за исканото допълване с указания за представяне на отговор в 7-дневен срок. Искането се разглежда с

призоваване на страните в открито заседание, когато съдът прецени това за необходимо с оглед обстоятелствата по спора. Съдът постановява допълнително решение, което подлежи на оспорване по реда на първоначалното решение.

С обжалваното решение служебно е допълнено решение № 225/12.01.2023 г., постановено по адм.д. № 2394/2022 г. на АССГ, I отделение, 12–ти състав, като ГДИН [населено място] е осъдена да заплати на ищеца по делото М. И. И. законната лихва върху размера на присъденото обезщетение.

Правилни и съответни на доказателствата по делото са изводите на едночлениния състав на АССГ относно дължимата законна лихва, поради което не следва да се повтарят изцяло.

При непълното решение законът има предвид абсолютната липса на формирана в диспозитива на съдебния акт воля на съда относно целия спорен предмет, очертан с фактите и обстоятелствата, посочени в исковата молба и от съдържанието на претендираното право, каквато липса в конкретния е констатирана. Т.е., за да е налице хипотеза на непълно решение е необходимо съдът да не се е произнесъл по цялото направено искане. Постановяването на допълнително решение предпоставя такава непълнота, която може да се отстрани, без да се променя постановения вече правен резултат.

В случая, макар и не с основното решение, с оспорения съдебен акт е присъдена дължимата законна лихва. Исковата претенция за присъждане на законната лихва върху размера на обезщетението, е предявена с първоначалната искова молба. Както правилно е приел съдът в решението си, искането за присъждане на законната лихва е акцесорен иск. Поради което началният момент на дължимостта на законната лихва върху сумата на присъденото обезщетение следва да бъде определен съобразно приетото в т. 4 от Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2004 г. на ВКС по т.д. № 3/2004 г. на ОСГК, а именно от момента на преустановяването на незаконните действия или бездействия. В случая правилно от съда е установен периода, поради което законната лихва върху обезщетението от 21150 лв. следва да се присъди не от момента на постъпване в Затвора Белене, а считано от 14.03.2022 г. до окончателното изплащане на сумата по обезщетението.

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция приема, че съдебното решение следва да бъде оставено в сила.

На жалбоподателя разноски не се дължат предвид изхода на спора.

С оглед изхода на спора, на ответника по касация се дължат разноски на основание чл. 143, ал. 3 от АПК, но такива не са претендирани, поради което не следва да се присъждат.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, Административен съд София – град, IX-ти касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 971/14.02.2024 г. по адм.д. № 2394/2022 г. на АССГ, I отделение, 12–ти състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.